

14948 LLEI 24/1999, de 6 de juliol, per la qual es modifica l'article 92.2 del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, referit a l'extensió de convenis col·lectius. («BOE» 161, de 7-7-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 92.2 del text refós de l'Estatut dels treballadors regula la possibilitat d'estendre convenis col·lectius en vigor a determinades empreses o treballadors. Aquest article recull la redacció original de la Llei 8/1980, de 10 de març, de l'Estatut dels treballadors.

Els agents socials, com a fruit de les reunions fetes dins el diàleg social, han posat de manifest la necessitat de procedir a la reforma de determinats aspectes de l'extensió de convenis col·lectius. El Govern assumeix i recull aquesta crida, amb la promoció d'aquesta modificació legislativa, consensuada amb els agents esmentats.

Els aspectes fonamentals que es reformen mitjançant aquesta Llei es refereixen als supòsits en què sigui procedent l'extensió, i els centra al voltant dels perjudicis derivats per a treballadors i empresaris de la impossibilitat de subscriure en el seu àmbit un conveni col·lectiu dels que preveu el títol III del text refós de la Llei de l'Estatut dels treballadors, originada en l'absència de parts legitimades per subscriure'l. D'aquesta manera es pretén eliminar supòsits anteriors que podien donar lloc a ingerències o iniciatives no desitjades en un àmbit de negociació concret.

Es reformen, així mateix, aspectes procedimentals, fonamentalment en el que fa referència a la durada del procediment, el qual es feia necessari escurçar per tal d'agilitar-lo. Així mateix es fixen els efectes desestimatoris de l'absència de resolució expressa.

Altres aspectes que es tracten són l'adequació, quant a l'autoritat laboral competent, a l'existència d'administracions públiques territorials amb competència en la matèria, ja que, com ha quedat exposat, la redacció de l'article 92.2 datava de 1980. Finalment, també s'identifiquen amb precisió els subjectes amb legitimació o capacitat per sol·licitar l'extensió d'un conveni.

Article únic.

L'apartat 2 de l'article 92 de l'Estatut dels treballadors, text refós aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1995, de 24 de març, queda redactat en els termes següents:

«2. El Ministeri de Treball i Afers Socials, o l'òrgan corresponent de les comunitats autònomes amb competència en la matèria, poden estendre, amb els efectes que preveu l'article 82.3 d'aquesta Llei, les disposicions d'un conveni col·lectiu en vigor a una pluralitat d'empreses i treballadors o a un sector o subsector d'activitat, pels perjudicis derivats per a aquests de la impossibilitat de subscriure en l'àmbit esmentat un conveni col·lectiu dels que preveu aquest títol III, a causa de l'absència de parts legitimades per a això.

La decisió d'extensió s'ha d'adoptar sempre a instància de part i mitjançant la tramitació del procediment que es determini per reglament, la durada

del qual no pot excedir els tres mesos; l'absència de resolució expressa en el termini establert té efectes desestimatoris de la sol·licitud.

Tenen capacitat per iniciar el procediment d'extensió els qui estiguin legitimats per promoure la negociació col·lectiva en l'àmbit corresponent de conformitat amb el que disposen els articles 87.2 i 3 d'aquesta Llei.»

Disposició transitòria única.

Els procediments d'extensió de convenis iniciats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'han de tramitar d'acord amb la normativa vigent fins aquell moment.

Disposició final primera.

Es faculta el Govern per dictar les disposicions reglamentàries que calguin per a l'execució i el desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final segona.

Aquesta Llei entra en vigor al cap de tres mesos de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 6 de juliol de 1999.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

14949 LLEI 25/1999, de 6 de juliol, per la qual es declaren cooficials les denominacions Alacant, Castelló i València per a les províncies que integren la Comunitat Valenciana. («BOE» 161, de 7-7-1999.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'article 3 de la Constitució estableix un sistema jurídic que permet de parlar de doble oficialitat lingüística entre el castellà i altres llengües declarades oficials en els estatuts d'autonomia respectius.

L'article 7 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana declara idioma cooficial el valencià, i indica, al mateix temps, que s'ha de garantir «l'ús normal i oficial» de les dues llengües. D'altra banda, l'article 3 del mateix Estatut indica que «el territori de la comunitat autònoma comprèn el dels municipis integrats a les províncies d'Alacant, Castelló i València». No obstant això, l'edició en valencià de l'Estatut es refereix a «les províncies d'Alacant, Castelló i València». Cal entendre, per tant, que les dites denominacions són les cooficials en l'àmbit de la Comunitat Valenciana. Aquest mateix fet es reproduïx en la «Llei d'ús i ensenyament del valencià» (Llei 4/1983, de 23 de novembre) quan, en el títol V, estableix les zones de «predomini lingüístic» d'una llengua o l'altra.